

Jeg siger, at det er naturligvis en Misforstaaelse, at man skulde slippe billigere paa den Maade, hvis man saa vidt muligt vil gennemføre Foranstaltningerne efter Dyrtidslovens Hensigt. Jeg kunde gerne nævne et enkelt Eksempel, der vil vise, at denne Opfattelse beror paa en Misforstaaelse. I adskillige Kommuner vil omkring Halvdelen af Kommunens Beboere være berettiget til at kræve Dyrtidshjælp. Hvis vi nu tænker os, at en saadan Kommune anvender 30'000 Kr. til Dyrtidsforanstaltninger efter § 1, vil Kommunen heraf faa $\frac{2}{3}$ refunderet af Staten eller 20'000 Kr.; den anden Halvdel af Kommunens Beboere maatte altsaa i Tillægsskat udrede et Beløb af 10'000 Kr. Dersom vedkommende Kommune i Stedet for at anvende 30'000 Kr. til Foranstaltninger efter § 1 anvendte 60'000 Kr. efter § 2, vilde, som enhver vil forstaa, den ene Halvdel af Kommunens Beboere, som er berettigede til at kræve Dyrtidshjælp, faa saa megen Hjælp, som man i det førstnævnte Tilfælde vilde anvende efter § 1, nemlig 30'000 Kr. Men den anden Halvdel af Kommunens Beboere vil faa en Prisnedsættelse til et Beløb af andre 30'000 Kr. Hvis vi nu, hvad der sikkert vil være rigtigt, og hvad man vil kunne se Eksempler paa i det praktiske Liv, regner med, at de $\frac{3}{4}$ af Kommunens Beboere ligger under den Grænse, der er bestemt for $\frac{2}{3}$'s Statsrefusion til Dyrtidsforanstaltninger, vil Staten altsaa af disse 60'000 Kr. refundere $\frac{2}{3}$ af de $\frac{3}{4}$ eller 30'000 Kr., af den ene Fjerdedel vil Staten refundere $\frac{1}{3}$ eller 5'000 Kr. Med andre Ord, Kommunen faar paa den Maade 35'000 Kr. refunderet af Staten. Den skal selv betale 25'000 Kr., men da den Halvdel af Kommunens Beboere, som maa udrede Tillægsskatten, faar Prisnedsættelse til et Beløb af 30'000 Kr., vil man forstaa, at netop denne Halvdel tjener 5'000 Kr. ved, at man anvender § 2. I det førstnævnte Tilfælde: naar man kun anvender 30'000 Kr. efter § 1, kommer den samme Halvdel af Kommunens Beboere derimod til at udrede en Tillægsskat af 10'000 Kr., saa at Forskellen i Virkeligheden bliver 15'000 Kr. Jeg haaber, at det heraf vil fremgaa, at det i nogen Grad beror paa en Misforstaaelse, naar man tror, at man slipper billigere ved kun at anvende § 1. Ved denne Fremgangsmaade, altsaa delvis Anvendelse ogsaa af § 2, vil man opnaa, at de Klasser, som ligger mellem de vanskeligst stillede og de bedrestillede, og som i høj Grad er tyngede af Dyrtidens Tryk, vil faa

betydelige Prisnedsættelser paa vigtige Livsfornödenheder, og den Tillægsskat, som maatte til for at gennemføre denne Regulering, vil jo blive betalt af de bedrestillede, de kommer til at betale ikke alene den Nedsættelse, de selv faar, men ogsaa den, der iværksættes for de andre.

I den Udarbejdelse af Indberetningerne fra Kommunerne, som er foretaget af Det statistiske Departement, og som følger med Lovforslaget som Bilag, vil det ses, at kun faa af Landets Kommuner har anvendt ret store Beløb i Henhold til § 1 af de 27 Kr. pr. Indbygger, som er bevilget for de 5 Kvartaler fra 1. Januar 1917 til 31. Marts 1918. Københavns Kommune, altsaa uden Frederiksberg, har anvendt 100 pCt., Frederiksberg 40 pCt. — jeg nævner kun hele Tal — Købstæderne paa Øerne 73 pCt. og Købstæderne i Jylland 80 pCt., Landkommunerne paa Øerne har anvendt 35 pCt. og Landkommunerne i Jylland kun 25 pCt. Provinskøbstæderne som Helhed har anvendt 77 pCt. og Landkommunerne som Helhed 30 pCt. Det er jo ikke meget af, hvad de kunde anvende. Man vil her overfor maaske gøre gældende: Ja, men der har ikke været Trang til at anvende mere. Maaske ikke mere i Form af Foranstaltninger efter § 1 til direkte Pengehjælp eller til Prisregulering for enkelte Dele af Kommunens Beboere, men der vilde have været Grund til at regulere for alle, saa at ogsaa de Klasser, der ligger over Grænsen for de absolut trængende, kunde faa Del i Prisnedsættelserne.

At der maa fortsættes med denne kommunale Prisregulering, kan der, som sagt, ikke herske Tvivl om, men at der maa ske en Ændring i den her antydede Retning, tror jeg, er lige saa uomtvisteligt. Der er paa en Række Møder Landet over, ved Resolutioner og ved Artikler i Bladene o. s. v. i meget stor Udstrækning fremkommet Krav om at gøre § 2-Foranstaltningerne, den almindelige Prisregulering, til det centrale i Dyrtidslovgivningen, og § 1-Foranstaltningerne, de direkte Understøttelser, til det specielle. En direkte Pengehjælp til de vanskeligst stillede vil naturligvis altid være nødvendig og under vanskelige Forhold nødvendigere end ellers, men det bør være saaledes, at den kun er det supplerende. Den bedste Maade at hjælpe paa er uden Sammenligning Regulering af Priserne. Ved den Fremgangsmaade opnaar man for det første det uomtvistelige Gode, at alle behandles ens. Der skal ikke skønnes om,